

του, που προήλθε από την μετάπλασιν των λαρυγγικών ὀργάνων τοῦ ἀνθρώπου...

Ὁ συντάχτης. — Κινοφανὴς θεωρία! Καὶ πότε ἐγένεν ἡ μετάπλασις αὐτή;

Ὁ Διευθυντής. — Περὶ τούτου ὁμιλεῖ ὁ Μαχαβαράτας. Τὴν ἐδιδάσκει;

Ὁ συντάχτης. — Ὁχι· αὐτὸν μόνον δὲν ἐδιδάσκει.

Ὁ Διευθυντής. — Νὰ διαβάσῃς τὸν Μαχαβαράτα διότι εἰς αὐτὸν βλέπουμε κ' ἓνα ἄλλο φαινόμενο: τὴν ἀλφάτακισμὸν, περὶ τοῦ ὁποίου ἔχω νὰ σοῦ εἰπῶ πολλά...

Ὁ συντάχτης. — Νὰ μοῦ εἰπῇτε, διότι ἀπὸ τὴν κατὰ πλῆξιν τὰ πρᾶγματα χορεύουν μέσα εἰς τὸ μυκλὸ μου σὺν φαντασμαγορικῇ ὄντι.

Ὁ Διευθυντής. — Εἶναι ὁ νόμος τῆς ἀναπλάσεως. Ὁ χορὸς εἶναι σύμφωνος μὲ τὸν ἄνθρωπον. Ἐχὺν παρετήρησας τὴν μὴς Δούγκαν θὰ εἶδες, ὅτι ὅταν ἐσθῆκεν τὸ ἓνα πῶδι, τὸ ἄλλο ἔμενε κάτω. Ποτε καὶ τὰ δύο μαζί.

Ὁ Συντάχτης. — (Σαστισμένος) Αὐτὸ δὲν τὸ ἐπερίμενα νὰ τ' ἀκούσω. Μοῦ ἀνοίγετε τὸν νοῦν πρὸς νέους ὁρίζοντας. Θὰ τὸ δοκιμάσω εἰς τὸν χορὸν τῶν Ἀποκρέω.

Ὁ Διευθυντής. — Ἀ! τότε νὰ σοῦ εἰπῶ καὶ νὰ σε διδάξω ἀκόμη πολλὰ. Ἐχομεν μιζῇ μὲ τοὺς χοροὺς νὰ περιγράψωμεν καὶ τοὺς Ἀρλεκίνους. Αὐτὰ ἔχει ἡ μελέτη τῶν ἀρχαίων συγγραφέων...

Ὁ Συντάχτης. — Καὶ τί ἦσαν αὐτοὶ οἱ Ἀρλεκίνοι;

Ὁ Διευθυντής. Μὰ... Καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ διευθυνταὶ ἐφημερίδων...

KINNAMOMIΔΗΣ

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Πρέπει μὲ κάθε τρόπο νὰ ἐξοστρακισθῇ μιὰν ὥρα ἀρχίτερα ἢ μὴς Δούγκαν, ποῦ ἦρθ' ἐδῶ καὶ διέφθαιρε τὰ χρηστά μας ἤθη μὲ τοὺς ἄσμενους χοροὺς τῆς.

— Τὸ εἶπε ἡ σεμνοτάτη «Ἐσπερινή» αὐτὸ κ' ἔκανε μάλιστα κ' ἐκκλησίαν στοὺς ἀναγνώστες τῆς:

— «Ἀγαπητοὶ συμπολίται, σῶ: ἐξορκίζομεν νὰ μὴ μεταβῇτε ἀπὸψε εἰς τὸ Βατ. Θέατρο ποῦ θὰ χορεύσῃ ἡ γνωστὴ ἀλήτης κτλ.»

— Ὅταν ἐστραγγαλίσθηκε στὸ ἴδιο θέατρο ὁ «Οἰδίποδης» τοῦ κακομοιρισμένου τοῦ Σοφοκλῆ δὲν ἐγένε καμμιὰ τέτοια ἐκκλησί.

— Ἀς τὴν κάνουμε μεις μιὰ καὶ καλὴ. Καὶ τοὺς φωνάζουμε:

— Ἀγαπητοὶ συμπολίται! Προτιμώτερο νὰ πηγαίνετε στοὺς χοροὺς τῆς Δούγκαν καὶ στῆς Ἀλάμπρας τῆς παραστάσεις, παρὰ νὰ διαβάσετε τὰ γλωσσικοποικτικὰ ἔρθρα τοῦ Κανελλίδου καὶ νὰ κοῦτε τις ἡθιολογίας τῶν Ἀντιδουγκανικῶν ἐφημερίδων.

— Μὰς διηγῆθηκαν κάποιον φαῖδρότατο πάθημα ἐνὸς σοφοῦ καὶ ὀλίγον φαμφαρόνου Ἀθηναίου δημοσιογράφου.

— Ὁ κ. Φαμφαρόνος ἔγραψε στὴν ἐφημερίδα του πῶς πρέπει νὰ καταδιωχθῇ ὁ κ. Δαμαλᾶς διότι παρέβη τὸ 7ον ἄρθρον τοῦ Συντάγματος.

— Ὁ κ. Μπενῆ-Ψάλλης, πούθελε νὰ γελᾷ μὲ τὸν σοφὸ αὐτὸν φαμφρόνον, τὸν ἐκάλεσε στὸ γραφεῖο του καὶ τοῦ εἶπε σοβαρώτατα:

— «Κύριε Συνταγματολόγισ, θὰ σῶς παρακαλέσω νὰ μοῦ πῇτε τί λέει αὐτὸ τὸ περίφημο ἑβδομο ἄρθρον τοῦ Συντάγματος καὶ πῶς τὸ παρέβη ὁ Δαμαλᾶς, γιὰ νὰ τὸν καταδιώξω ποινικῶς!»

— Ὁ φαμφαρόνος ποῦ μόνον... τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος ξέρει, ξεροκατάπιε δύο τρεῖς φορὲς καὶ κατόπιν εἶπε πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεᾶ μὲ πόζα χιλίων τούλα/ιστον Σαριπόλων:

— «Θὰ τὸ μελετήσω τὸ ζήτημα καὶ θὰ σῶς υποβάλω ἐγγράφως τὰ πορίσματα τῶν μελετῶν μου!»

— Σῶ: παρακαλοῦμεν θερμότατα, νὰ μὴ ὑποθέσετε

πῶς ὁ σοφὸς αὐτὸς Συνταγματολόγισ ἔχει καμμιὰν σχέση μὲ τὸν κ. διευθυντὴν τῆς «Ἐσπερινῆς».

— Πέντε τσουβάλια γεμάτα σχέδια ἐκουβάλησε μαζί του στὸ Ὑπουργεῖο τῆς Ἀπαιδευσίας ὁ κ. Στάης

— Ὅσοι εἶπαν πῶς ἐκουβάλησε καὶ πέντε τσουβάλια γεμάτα ρικλάμες, εἶπαν ψέματα.

— Γιατ' εἶναι γνωστὸ πόσο ἀποστρέφεται τὴν ρεκλάμα ὁ Τριγυγῶτης Λούθηρος τῆς Παιδείας μας.

— Μιὰ φυλλάδα δικολαβική τοῦ κ. Χατζιδάκι κυκλοφορεῖ αὐτὲς τὲς μέρες.

— Ἀμα διαβάσετε τὴν φυλλάδα αὐτὴ καὶ τὸ ἐπιστημονικώτατο καὶ εἰλικρινέστατο βιβλίον τοῦ κ. Φώτη Φωτιάδη ποῦ ἐπιγράφεται κ' αὐτό, ὅπως κ' ἡ περίφημη Χατζιδάκειος φυλλάδα, «τὸ γλωσσικὸ ζήτημα», θὰ πεισθῇτε ἀμέσως πῶς ὁ κ. καθηγητὴς εἶναι ἄνθρωπος σοβαρώτατος.

— Εἶπαν στὸν κ. Δεληγιάννη, ἀμέσως ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἐκλογὴ τοῦ Προέδρου τῆς Βουλῆς:

— «Κρίμα! Μόνον πενήντα τέσσαρες βουλευτὰ: ἔχομεν»

— Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ὁ νεφεληγερέτης Κορδονίων:

— «Λησμονεῖτε, φίλτατέ μοι, καὶ τὸν ἡμέτερον κ. Παπαστασίον, καὶ τὸν κ. Παπα-Μιστριώτην; Ὡστε εἰς πενήντα κ' ἀνέρχονται οἱ φίλοι μας!»

— «Μὰ ὁ κ. Παπαστασίος καὶ ὁ κ. Παπαμιστριώτης σεβαστὴ ἡγάτα, εὐρίσκονται ἐκτὸς τῆς Βουλῆς;»

— «Μήπως, ἀγαπητέ μοι, οἱ ἐκτὸς τῆς Βουλῆς φίλοι μας δὲν μᾶς μετεκόμισαν πάντοτε εἰς τὴν Ἀρχήν;»

— Νᾶχομε καλὸ ρῶτημα: Ἡ Ἀκαδημία τῶν κ. κ. Ἠλιθοπούλων δὲν ἐνεπάγη ἀκόμα; Μὰ τί περιμένουν οἱ εὐλογημένοι; Οἱ ἀποκρῆς ζύγωσαν.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΣΤΟ ΦΥΛΛΟ

ΤΗΣ ΑΛΛΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

— ΑΡΓΥΡΗ ΕΦΤΑΔΙΩΤΗ: Τραγουδάκια.

— ΓΙΑΝΝΗ ΠΕΡΓΙΑΔΙΤΗ: Ὁ γέρον-Ψαρᾶς (διηγήμα).

— ΚΩΣΤΑ ΠΑΡΟΡΙΤΗ: Ἀγνωστες σελίδες.

— ΑΧ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗ: Δουλοσύνη καὶ γλώσσα.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Στὴν «Classical Review» τῆς Λόντρας, ὁ καθηγητὴς Rouse γράφει τὰκόλουθα, ἀφορμὴ βρισκόντας τὸ νέο βιβλίον τοῦ Ἀμποττ «Μακεδονικὴ Λαογραφία»:

«Εἶναι ν' ἀπαρέση κανένας πόσο λίγη προσοχὴ δίνει ὁ κόσμος ἐδῶ στὴν νέα ἐλληνική. Στὸ Παρίσι τὰ Νεοελληνικὰ ἔχουν ἔδρα στὸ ἐξαιρετικὸ Σχολεῖο τῶν ζωντανῶν ἀνατολικῶν Γλωσσῶν, καὶ τὸνομα τοῦ Λεγραντῆ μονάχο σώνει νὰ μᾶς δείξῃ πόσο σοβαρὰ τὴν παίρνουν ἐκεῖ αὐτὴ τὴ σπουδὴ. Ἡ Γερμανία μᾶς ἐδῶσε τὴν ἐξαιρετικὴ συλλογὴ τῶν Δημοτικῶν Τραγουδιῶν τοῦ Πασσόβη, καὶ κάμποσα ἄλλα ἔργα, ποῦ ξέχωρα πρέπει νὰ τιμηθῇ τοῦ B. Schmidt τὸ Leben der Neugriechen «Ζωὴ τῶν σημερινῶν Ἑλλήνων» ἔργο ποῦ ἀξίζει νὰ συμπληρωθῇ καὶ νὰ δῇ τέλος. Στὴν Ἀγγλίαν ὁμως μὴτ' εὐκολίης ἔχομε τέτοιας σπουδῆς, μήτε καλὲς συλλογὰς ἀπὸ καταλλήλα βοηθήματα στὶς Δημόσιες Βιβλιοθήκες, μήτε καὶ κανέναν ποῦ νὰ πῇς πῶς ξέρει, ἢ τὸκαμε δουλειά του νὰ τὸ μελετήσῃ αὐτὸν τὸν κλάδο. Χιλιάδες ταξιδιωτὲς πηγαίνουν νὰ δοῦν τὴν Ἑλλάδα, μὰ λίγοι τοὺς προχωροῦν παρὰκεῖ ἀπὸ τὸ δρχουμένο τους. Κι' ὅσοι προχωροῦν πέφτουνε σὲ χέρια ἐπίσημων καὶ «γραμματισμένων» αὐτοὶ τοὺς λένε πῶς ἡ νεοελληνική εἶναι χυδαῖο πρᾶμα, καὶ πῶς μόλις τώρα «Καθαρίζεται» ἀπὸ πολιτικούς καὶ ἀπὸ δημοσιογράφους ποῦ τὸχουν καμάρους νὰ

γεμίζωσι τὲς σελίδες τοὺς λέξεις ἀμίλητες χίλια χρόνια καὶ κλίσεις θαμμένες ἀκόμα περισσότερο, ἀπαράλλαχτα τὸ ἴδιο σὰ νᾶγραφε σήμερα ὁ «Τάτις» heafod ἀντὶς head, καὶ μᾶς ξέχωνε μερικὲς Ἀγγλο Σαξονικὲς κατάληξεις. Ἡ ἀληθινὴ Νεοελληνικὴ ὁμως εἶναι πολὺ ἀλλιότιχη ἀπὸ τὴν κορακίστικη τῶν ἐφημερίδων. Ἐχει χάρη καὶ ἀρχοντιά, ἔχει διαφανάδα καὶ ξαστεριά, ἔχει κάμποση «μουσική», μὰ πρῶτα πρῶτα ἔχει προσόντα δραματικὰ ἀνύπαρχτα σὲ καμμιὰ ἄλλη γλῶσσα. Ὅσα ὁ Ἀμποττ γράφει γιὰ τὸν Κύρ Χαϊδερό ποῦ τοῦ δηγότανε παραμύθια, μοῦ θύμισαν τὲς γλυκὲς ὥρες ποῦ πέρασα στὰ Ἑλληνικὰ νησιὰ ἀκούγοντας παραμύθια σὰν τὰ δικὰ του, λεγμένα μὲ τύση ζωηράδα, μὲ τόσο πάθος, καὶ τόσο δραματικά, ποῦ ἀδύνατο νὰ μὴν προσέχῃς. Ἀς ἐλπίζουμε ποῦ τὸ βιβλίον τοῦ Ἀμποττ εἶναι σημεῖον πῶς οἱ δικοὶ μας θὰ προσέχουν περισσότερο σ' αὐτὴ τὴ γλῶσσα τῶρα κ' ἐμπρός. Ὡς καὶ γιὰ γλωσσολογικοὺς σκοποὺς ἔχει ξεχωριστὴ σημασίαν ἡ μελέτη τῆς. Ἀν, νὰ ποῦμε, κανέναν εἰδικὸς καταγινόντανε νὰ ξετάσῃ τὴ γλῶσσα τῶν γιδοβόσκων καὶ τῶν βουνήσιων, μάλιστα στὰ Ἑλληνικὰ νησιὰ ποῦ ξένα στοιχεῖα δὲν πολυμπήκανε, κάμποσες ἀρχαῖες φράσεις καὶ λέξεις θὰ βγαίνανε στὴ μέση, καθὼς π. χ. συνέβηκε μὲ τὴ λέξη τὰ δύσπαιλα (θαλασσινὲς κακοτοπιὲς) ποῦ ἀναφέρει ὁ Ἀμποττ, καὶ ποῦ ἡ φιλολογία δὲν τὴν ἀναφέρει. Σῶνει μονάχα νὰ σημειώσουμε τὸνομα Κόρακας ποῦ ἔχει ἀκόμα στὴν Ἰθάκη, ὁ βράχος ποῦ σύχναζαν οἱ κοράκαι στοὺς ὁμηρικὸς καιροὺς, ὄνομα φυλαγμένο ἀπὸ γιδοβόσκους, γιὰ νὰ δείξουμε τί ἀπερίμενο πῶς μᾶς χύνουν αὐτὰ τὰσήμαντα πρᾶγματα.

ΦΤΗΝΑ ΒΙΒΛΙΑ

«Ο ΝΟΥΜΑΣ» παραχωρεῖ στοὺς συνδρομητὲς καὶ τακτικοὺς ἀναγνώστες τοῦ τὰκόλουθα βιβλία, ὅχι δὸν χάρισμα:

Τοῦ ΨΥΧΑΡΗ: τὸ «Ὀνειρο τοῦ Γιαννίου».

Δρ. 1.—

Τοῦ ΠΑΛΛΗ, τὴν «Ἰλιάδα» (δύο τόμοι Α—Μ).

Δρ. 1.—

Τοῦ ΦΩΤΗ ΦΩΤΙΑΔΗ: «Τὸ γλωσσικὸ ζήτημα καὶ ἡ ἐκπαιδευτικὴ μας ἀναγέννησις».

Δρ. 1.—

Τοῦ ΚΑΜΗΤΣΗ: ὅλα τὰ ἔργα (τόμοι ἐφτά: Φάρσα τῆς Ζωῆς, μυστικὸ τοῦ γάμου.—Μὴς Ἄννα Κούζλεϋ.—Κοῦρδοι.—Δαχτυλίδι τῆς Μάννας.—Ἀνατολή.—Βιβλίον τῶν Συντομιῶν.—Στὰ Σύγνεφα.—Διονύσου διθύραμβοι).

Δρ. 3.—

Τοῦ ΔΟΥΚΙΑΝΟΥ: τὸν «Τίμωνα τὸν Μισάνθρωπον» μεταφρασμένο ἀπὸ τὸν Ἠλία Βουτιερῖδον.

Λεπ. 30

Τοῦ ΝΑ. ΒΟΥΤΙΕΡΙΑΝ: τὰ «Σύννεφα» καὶ τραγούδια.

Λεπ. 50

Τοῦ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ: Τοῦ Νουμά «Φαινόμενα καὶ Πράγματα» (1900).

Λεπ. 30

Τὰ ἑταχυδρομικὰ τὰ πληρώνουν οἱ ἀγοραστὲς.

Τὰ βιβλία τὰθρῖσκετε στὸ γραφεῖο τοῦ «Νουμά» καὶ στὰ κινδύα τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν καὶ τῆς Ὁμονομίας.